

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyň: **a) L. H.**, narozena, e.č., **b) nezletilé A. S.**, narozena, e.č., zastoupenou žalobkyní ad a) jako zákonnou zástupkyní, obě státní příslušnost, tč. bytem, obě zastoupené JUDr. Pavlou Plašilovou, advokátkou, sídlo advokátní kanceláře Jakubská 1, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Poštovní příhrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j.

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna právní zástupkyně žalobkyně JUDr. Pavly Plašilové, advokátky se sídlem advokátní kanceláře v Brně, Jakubská 1 ve výši 13.140,-Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Odměna tlumočnicka PhDr. Haně Urbánkové ve výši 350,-Kč bude vyplacena do 30-ti dnů od právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobkyně ad a) uvedla, že žalobu podává jménem svým a jménem své nezletilé dcery ad b), obě státní příslušnost Žalobkyně ad a) požádala jménem svým i své nezletilé dcery o udělení mezinárodní ochrany v ČR podle § 10 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jímž bylo řízení o udělení

mezinárodní ochrany zahájeno. 14.3.2012 jí bylo doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 12.3.2012, jímž byla její žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. S tímto rozhodnutím však žalobkyně nesouhlasí, neboť má za to, že byla předcházejícím řízením o udělení mezinárodní ochrany v ČR zkrácena na svých právech.

Napadala výrok rozhodnutí o zamítnutí její žaloby jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, zejména proto, že bylo opomenuto použití § 12 a § 14 zákona o azylu a že bylo opomenuto vztazení doplňkové ochrany podle § 14 a) zákona o azylu.

Má za to, že správní orgán v předchozím řízení porušil ust. § 3 správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru žalobkyně ve správnost jeho rozhodování a napadené rozhodnutí proto považuje za nepřesvědčivé, byl porušen § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, byl porušen § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu správního orgánu a žalovaný se v něm nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Ve vztahu k právnímu stavu žalobkyně tvrdí, že se správní orgán dopustil nesprávné právní kvalifikace zahrnující hmotněprávní pochybení při aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že skutkový stav věci neodůvodňoval použití předmětného ustanovení. Správní orgán zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřihlíдел faktickou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu. Žalobkyně má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztazení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a) zákona o azylu. Je přesvědčena o tom, že skutečnosti, které uvedla v průběhu správního řízení, svědčí o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí její žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné nemá oporu ve skutkovém stavu věci.

Dále se žalobkyně domnívá, že správní orgán je povinen rozhodnout o tom, jestli není v případě jejím a její dcery na místě použít zásady *non-refoulement*. Ačkoliv z § 28 zákona o azylu tato povinnost jednoznačně vyplývá, upozornila na čl. 10 Ústavy ČR, podle nějž „...*Vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejíž ratifikaci dal parlament souhlas a jimiž je ČR vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva...*“. Česká republika je ve smyslu předmětného ustanovení vázána mimo jiné i Úmluvou o právním postavení uprchlíků, publikovanou ve Sbírce zákonů pod č. 208/1993 Sb. (dále jen Úmluva), která má tedy v případě odlišné dikce vnitrostátního právního předpisu aplikační přednost. Ve smyslu této Úmluvy se správní orgán měl zabývat otázkou *non-refoulement* (tedy, zda by byl ohrožen člověk po návratu do své země na životě nebo svobodě). Tato otázka se má zkoumat vždy za každých okolností. Žalobkyně ad a) má za to, že postup, kdy správní orgán rozhodující v první instanci o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR tuto posoudil jako zjevně nedůvodnou dle ust. § 16 odst. 1 písmeno g) a do dostatečné míry se nezabýval rozhodnutím o udělení

doplňkové ochrany podle § 14 a) zákona o azylu případně uplatněním principu non – refoulement, jak je formulován v Úmluvě. Takový to postup lze považovat za nezákonný.

Uvedla dále, že pohovor, který s ní byl veden, byl do značné míry tendenční, správní orgán se nesnažil zjistit skutečný stav věci, nýbrž se sugestivními otázkami snažil žalobkyni přimět k určité, jím zamýšlené výpovědi.

Rovněž odůvodnění napadeného rozhodnutí shledává žalobkyně ad a) nepřesvědčivé v části, kde shrnuje, že požádala o mezinárodní ochranu z pouhého důvodu legalizace svého pobytu na území ČR. Tento fakt žádným způsobem nevyplývá z provedeného dokazování a napadené rozhodnutí je v této části odůvodnění dle názoru žalobkyně zcela nepodložené.

Pokud jde o další konkrétní skutkové důvody, na jejichž základě tvrdí, že skutečnosti jí uváděné jsou podřaditelné ust. § 12 zákona o azylu, odkázala na svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a protokolu o pohovoru, který s ní byl proveden a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k žádosti o udělení azylu v ČR.

Na základě výše uvedených skutečností považovala napadené rozhodnutí za nezákonné. Navrhovala proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR z 12.3.2012 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Pokud jde o uvedené rozhodnutí z 12.3.2012, tímto rozhodnutím Ministerstvo vnitra ČR zamítlo žádost žalobkyně ad a) a ad b) o udělení azylu jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno, že s žalobkyní ad a) byl veden 23.2.2012 pohovor, na její žádost v ... jazyce za přítomnosti kvalifikované tlumočnice. V něm potvrdila správnost svých dosavadních výpovědí a popsala cestu z vlasti přes do Vysvětlila okolnosti přesunu z ... do, jelikož z vlasti cestovala na základě českého víza. Uvedla, že poslední 3 roky před odjezdem z vlasti pracovala jako prodavačka v obchodě. Po manželově smrti v roce 2002 na dceru dostávala příspěvky od státu, pomáhala ji také matka, která pracovala v Od doby, kdy dceři jmenované bylo 10 let, žalobkyni ad a) navštěvovaly osoby v maskách, které chtěly aby opustila území, které patří jim. Domnívá se, že šlo o Vyhrožovaly ji zabitím matky a dcery. Jde o válečný konflikt mezi a, který se týká sporu o Dle žalobkyně tento válečný konflikt vyvrcholil před jejím odjezdem z vlasti. Proto opustila a její matka se přestěhovala z do Vysvětlila, že v podobné situaci jsou v všichni Neví, zda se kvůli obdobnému vyhrožování někdo obrátil na policii. Ona sama to neudělala. Policie totiž také neví, co má dělat. Takovéto osoby, které vyhrožují a vyhánějí je, se pohybují na území celé Dostaly se tam z hor přes Dle žalobkyně se jedná o osoby, které pracují pro státní orgány. Policie neví co s nimi. státní orgány se snaží nastalou situaci řešit, ale

nejsou schopny to zastavit. Domnívá se, že nakonec všichni Arméni uprchnou do zahraničí. Neví, jestli byla mezi a oficiálně vyhlášena válka, ale viděla to na vlastní oči. Na dotaz, proč se spolu se svou matkou nepřestěhovala do Jerevanu, vysvětlila, že se tak domluvily. Matka chtěla, aby se žalobkyně i s dcerou zachránily a odjely pryč. Nyní o své matce žádné informace nemá, o situaci v ji informuje kamarádka z Česká média informace o neuvádí a žalobkyně nezná webové stránky, ze kterých by informace o současné situaci ve své vlasti mohla získat. V ČR se rozhodla o mezinárodní ochranu jménem svým i nezletilé dcery požádat, neboť ve se jí to nepodařilo a doufá, že jim oběma bude v ČR poskytnuta ochrana. V průběhu pohovoru několikrát zopakovala, že s dcerou opustila kvůli válce s, která vyvrcholila před jejím odjezdem. Na základě prožitých událostí na tom není jak žadatelka, tak její nezletilá dcera psychicky dobře. Dotyčná potvrdila, že ve vlasti měly s dcerou přístup ke zdravotní péči, normálně navštěvovaly lékaře. V případě návratu se obává, že by je zmiňované osoby zabily. V závěru doplnila, že by chtěla s dcerou žít v ČR.

V rozhodnutí pak uvedeno, že podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, v platném znění, se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel uvádí skutečnosti zjevně nevěrohodné.

Žalovaný uvedl, že správní orgán shromáždil za účelem vydání rozhodnutí podklady, na základě kterých byla žádost jmenované posouzena. Všechny níže uvedené informace jsou součástí spisového materiálu. V souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla žadatelce poskytnuta možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Správní orgán vycházel z žádosti o mezinárodní ochranu, protokolu o pohovoru a z aktuálního znění Infobanky, ČTK „Země světa,“. Žalobkyně svého práva využila a potvrdila, že použitá informace o se týká její situace a je pro ni důležitá.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že výpověď žalobkyně ad a) je v celém svém kontextu nevěrohodná. Důvodem jejího odjezdu z vlasti mělo být dle jejího vyjádření vyvrcholení válečného konfliktu mezi a Měly ji navštěvovat a vyhrožovat osoby (ázerbajdžánci), které si nárokovaly území jako své vlastní. K možnosti vnitřního přesídlení sdělila, že obdobná situace panuje na území celé státní orgány dle žalobkyně si s nastalou situací neví rady, proto se ani nepokusila požádat o pomoc policii či jiné kompetentní orgány.

Správní orgán se ve věci, jak uvedl, seznámil s aktuálními informacemi o situaci v dále využil informace z Infobanky ČTK popisující chronologii konfliktu o Na základě těchto informací konstatoval, že v oblasti přetrvává napětí, které se přenáší i do vztahu mezi oběma státy (..... a). Zároveň však mezi vládami obou států probíhají již delší dobu politická jednání, jejímž výsledkem by mělo být ukončení této napjaté situace. Na zdárném výsledku těchto jednání má zájem i široké mezinárodní společenství, které svoji politickou váhou tato jednání zaštiťuje a vytváří diplomatický tlak na vlády obou států v tom smyslu, aby dokázaly nalézt úspěšné řešení vzniklé situace. V případě jmenované a její nezletilé dcery také nelze pominout skutečnost, že žily v městě

....., které se nachází ve vnitrozemí Nijak bezprostředně nesousedí s oblastí či přilehlých oblastí, ve kterých je možno připustit problematickou bezpečnostní situaci. Tvrzení žadatelky o neschopnosti arménských státních orgánů zakročit na svém vlastním území v rámci zajištění veřejného pořádku vůči ozbrojencům, je zcela nevěrohodné, zejména s ohledem na neustálá diplomatická jednání na nejvyšší úrovni obou zemí. Správní orgán uzavírá, že žadatelce a její nezletilé dceři nemůže hrozit vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť z veřejných informačních zdrojů a Infobanky ČTK vyplývá, že se v současnosti v žádném z uvedených stavů nenachází. V případě možného obtěžujícího jednání ze strany soukromých osob pak jmenovaným nic objektivně nebrání v tom, aby se obrátily o pomoc na příslušné orgány své vlasti, přičemž není žádný důvod se domnívat, že by tyto v jejich prospěch nezakročily.

V odůvodnění dále uvedeno, že správní orgán dospěl k závěru, že prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu se jmenovaná jménem svým i své nezletilé dcery snaží především o legalizaci pobytu na území ČR zejména poté, co byly z přemístěny do ČR. Jak mimo jiné uvádí rozsudek NSS v Brně č.j. 7Azs 187/2004 ze dne 24.2.2005 „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jeho možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů, které tento upravuje“.

Správní orgán shledal na základě výše uvedených informací o situaci v, že výpověď výše jmenované je zjevně nevěrohodná. Žadatelkou uváděné pohnutky vedoucí k vstupu do řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, tj. pod pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, resp. pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Správní orgán shrnul, že žádost výše jmenované, kterou podala i jménem své nezletilé dcery, je ve vztahu k tomuto ustanovení zjevně nedůvodná.

Z odůvodnění rozhodnutí pak vyplývá, že správní orgán posoudil žádost o udělení azylu i dle ust. § 13, § 14, § 14 a) a § 14 b) zákona o azylu, když uvedl, že jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 14, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů podle § 14. Uvedeno, že z výpovědi žadatelky v průběhu správního řízení nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žádost jmenované je tedy rovněž ve vztahu k tomuto ust. zákona o azylu zjevně nedůvodná.

Podle § 14 a) zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Žalovaný v závěru rozhodnutí uvedl, že dospěl vzhledem ke všemu, co v odůvodnění rozhodnutí popsal k tomu, že žadatelka uváděla v průběhu řízení skutečnosti zjevně nevěrohodné. Správní orgán tak shledal důvod pro uplatnění ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a žádost žalobkyně ad a) a její nezletilé dcery o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou a proto ji zamítl.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost rozhodnutí. Odkázal na správní spis, zejména na vlastní výpovědi žalobkyně a na napadené rozhodnutí.

K obecným námitkám na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu uvedl, že tyto nepovažuje za důvodné. Žalovaný v řízení postupoval v souladu s platnými právními předpisy, dal žalobkyni dostatečný prostor uvést všechny důvody, kvůli kterým ona i její dcera o mezinárodní ochranu žádají. Otázky, na které odpovídala v rámci pohovoru, jí byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Jmenovaná využila svého práva na zpětné přetlumočení pohovoru, k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí neměla žádné námitky. Žalovaný má za to, že jeho rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci a že správní orgán se při svém postupu nedopustil žádného pochybení.

Dále uvedl, že žalobkyně jménem svým a své dcery uváděla jako důvod odjezdu ze země a žádosti o udělení mezinárodní ochrany tvrzení o válečném konfliktu mezi a Její výpovědi však v zásadních záležitostech odporují mimo jiné informacím shromážděným správním orgánem. A sice především její tvrzení o neschopnostistátních orgánů zakročit na svém vlastním území v rámci zajištění veřejného pořádku vůči ozbrojencům je zcela nevěrohodné, a to zejména s ohledem na neustálá diplomatická jednání na nejvyšší úrovni obou zemí. V případě jmenovaných žalobkyň také nelze pominout skutečnost, že žily ve městě, které se nachází ve vnitrozemí Nijak bezprostředně nesousedí s oblastí či přilehlých oblastí, ve kterých je možno připustit problematickou bezpečnostní situaci. Tvrzení konstatované žalobkyní se tak na základě informací o jeví jako nevěrohodné a za této situace nelze považovat žalobkyni ani její dceru za osoby pronásledované či osoby, jímž hrozí v zemi původu vážná újma. S ohledem na uvedené byla jejich žádost o mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu zamítnuta. Žalovaný trval na závěrech, které jsou vysloveny a náležitě odůvodněny v napadeném rozhodnutí, když rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci a žalobkyně ani její dcera nebyly v řízení zkráceny na svých právech. Navrhoval proto zamítnutí žaloby, která není důvodná.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání, když k věci se vyjádřila sama žalobkyně za přítomnosti kvalifikované tlumočnice.

U jednání krajského soudu dne 28.11.2012 uvedla, že z odešla proto, že se tam bojuje. Vzala s sebou i dceru. Situace před odchodem z byla taková, že k ní domů přicházeli muži v černém oblečení a s černými maskami na obličejích, s noži v rukou a ohrožovali jak žalobkyni tak její dceru a vyhrožovali i její matce, která s nimi bydlela. Byli to Za žalobkyni chodili muži takto oblečení i po ulici, tam jí také vyhrožovali zabitím. Jednou se dokonce stalo, že jí unesli dceru a tato byla 5 dnů nezvěstná. Když unesli dceru, žalobkyně se obrátila na policii a ta po 5-ti dnech zjistila, kde je dcera ukryta. Bylo to v blízkosti bydliště žalobkyně. Dceru jí vrátili, policie však nikoho nezatkla, neboť v úkrytu našla pouze děti, bylo jich tam asi 5, utekli. Dcera žalobkyni o svém únosu ani o tom, jak uvedených 5 dnů žila, nic neřekla, byla v šoku. Žalobkyně se však mnohokrát obracela na policii s žádostí o pomoc, když jí vyhrožovali muži v černém, policie však nikdy nic nevyřešila, neboť takovýchto případů jako u žalobkyně, bylo hodně. Policie žalobkyni pouze sdělila, že takovýchto vyhrožování je hodně a žalobkyni v podstatě ani výsledek vyšetření věci nezajímalo. Předtím, než byla dcera unesena, navštěvovala tato normálně školu. Po únosu však již ji žalobkyně do školy neposílala, neboť o ni měla strach a takto to také ve škole sdělila. Ve škole, kterou dcera navštěvovala, bylo asi dalších 5 případů unesených dětí, ty však již také pak školu nenavštěvovaly. Únos dcery nastal asi měsíc předtím, než žalobkyně s dcerou opustily Do té doby, než dceru unesli, žalobkyně pracovala jako vychovatelka v dětském centru, po únosu dcery již nepracovala. Do budovy, v níž žalobkyně pracovala, tedy dovnitř budovy, nevcházeli, žalobkyně se však bála vyjít ven, např. na dvůr za budovou, protože se tam běžně pohybovali. Dětem, se kterými pracovala, však nevyhrožovali. V domě, kde žalobkyně žila s dcerou a matkou, žily ještě 2 rodiny, ty však žádné děti neměly, také jím však maskovaní muži vyhrožovali. Tato situace, ohledně vyhrožování v domě i na ulici, začala asi 4-5 měsíců před tím, než žalobkyně s dcerou odešla z V té době ji docházely i výhrůžné dopisy a měla i výhrůžné telefonáty. Do té doby se však vůbec nic nedělo, byl naprostý klid, dcera chodila normálně do školy, žalobkyně do zaměstnání. Ve městě žalobkyně žila od narození, žili tam i její rodiče a nikdy předtím k žádnému vyhrožování ze strany nedocházelo. Nedovede si vysvětlit, proč se situace 4-5 měsíců před odjezdem žalobkyně a dcery z změnila, nedokázali si to vysvětlit ani sousedé. V době, kterou popisuje, se ve městě pohybovalo asi 25 až 30 Dále uvedla, že bezprostředním impulsem, proč s dcerou opustila, byl únos dcery, protože od té doby o ni již měla velký strach. Když žalobkyně s dcerou z odjížděly, v bytě, kde před tím žily společně, zůstala bydlet její matka. Co s ní však je v současné době neví, v žádném kontaktu s ní není, vůbec s nikým ve městě žalobkyně není v kontaktu. Vůbec neví obecně, jaká je nyní situace v, ani ve městě, kde žila. V případě, že by se musela do vrátit, měla by opět strach o svoji dceru a už nikdy nechce zažít to, aby se o ni musela takto strachovat.

U jednání krajského soudu zástupkyně žalovaného uvedla, že mezi výpovědi žalobkyně, tedy tím, co uvedla v pohovoru před správním orgánem a tím, co uvádí u jednání u krajského soudu, jsou rozpory. V pohovoru vůbec nehovořila o únosu dcery a tedy že toto by byl stěžejní důvod, proč opustila, hovořila vysloveně o tom, že se nikdy neobracela na policii, o své matce pak vypovídala tak, že se přestěhovala do U soudu však

hovoří o únosu dcery, o tom, že 5 dnů byla nezvěstná, hovoří o tom, že se mnohokrát obracela na policii kvůli vyhrožování maskovaných mužů a o své matce pak hovořila tak, že když žalobkyně odjížděla z, matka zůstala bydlet v bytě, kde předtím žila s ní žalobkyně se svoji dcerou. O tom, že by její matka žila v, vůbec nehovořila. Rozdílně pak žalobkyně vypovídá i ohledně zaměstnání, když v pohovoru uvedla, že poslední 3 roky před odjezdem z pracovala jako prodavačka v obchodě, u jednání soudu pak uvedla, že pracovala jako vychovatelka v dětském centru.

Soud uvádí, že skutečnosti, které žalobkyně uvádí v pohovoru, jsou přesně citovány v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu.

V této věci soud uvádí, že skutečně žalobkyně o vícero věcech podstatných v jejím životě před odjezdem z hovoří jinak před správním orgánem a jinak u Krajského soudu v Brně, a to ať už jde o obracení se či neobracení se se svými problémy na policii, ohledně únosu dcery, svém zaměstnání i bydlišti své matky.

Soud pak uvádí, že pokud žalobkyně v žalobě poukazuje na to, že protokol vedený před správním orgánem nebyl veden zákonným způsobem, ani v tomto soud nemůže dát žalobkyni za pravdu. Žalobkyně měla možnost v protokolu se vyjádřit ke všem skutečnostem, otázky, které ji byly kladeny, v žádném případě nejsou dle názoru soudu otázkami zavádějícími a pohovor vedený s žalobkyní byl veden za přítomnosti kvalifikované tlumočnice a trval téměř 2 hodiny. Na závěr byla žalobkyně seznámena se zprávami o situaci v a všemi podklady pro vydání rozhodnutí, mohla se k nim vyjádřit a v závěru pak uvedla, že vše, co chtěla říci, řekla a protokol vlastnoručně podepsala.

Soud tedy v žádném případě nezpochybňuje obsah protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23.2.2012 a rozhodně se nepřiklání ke stanovisku žalobkyně, že by otázky jí kladeny byly nějakým zavádějícím způsobem a že by neměla dostatek času se ke své osobní situaci i situaci v vyjádřit.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění, žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel uvádí skutečnosti zjevně nedůvodné.

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti a příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých

politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního bydliště.

Podle § 14 uvedeného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.

Podle § 14 a) odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 § 14 a) uvedeného zákona za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky,

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s.ř.s., přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a odst. 2 věta první s.ř.s.).

Pokud jde o žalobní body vytýkající žalovanému porušení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, nemůže soud žalobkyni ad a) přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobkyni ad a) byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedla vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídala v rámci pohovoru, jí byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci provedl dostatečné dokazování, jehož rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobkyní. S ohledem na tvrzení žalobkyně bylo dostačující,

když žalovaný při svém rozhodování vyšel ze skutečností uvedených žalobkyní a nebylo nutné opatřit další podklady pro rozhodnutí, kromě informací o situaci v Arménii.

V postupu žalovaného soud neshledal žádné pochybení. Žalovaný své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě zdůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žalobu zamítl podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a proč neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 14 nebo § 14 a) zákona o azylu. Z tvrzení žalobkyně vyvodil žalovaný správné skutkové závěry. Vzhledem k tomu soud shledal nedůvodnou rovněž námitku porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

Z informačních zdrojů a Infobanky ČTK nevyhodnotil správní orgán, že by žadatelce o azyl či její nezletilé dceři v zemi původu hrozila vážná újma, když správní orgán a následně ani soud neuvěřil jejímu tvrzení o válečném konfliktu na území a z toho plynoucích potíží. Nebylo ani zjištěno, že by žadatelce a její nezletilé dceři v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání nebo že by jí v byl uložen trest smrti a ani jí vykonání tohoto trestu nehrozí.

Stejně tak jako správní orgány neuvěřily tvrzení žalobkyně, je stejná situace i na straně krajského soudu, a to zejména z toho důvodu, že žalobkyně nevypovídá o své situaci v shodně v pohovoru, který s ní byl veden v rámci správního řízení a ve výpovědi u Krajského soudu v Brně. Ať už např. v tom, zda požádala či nepožádala o pomoc policii či jiné státní orgány na území

Za účelové tvrzení soud pokládá její nynější prohlášení u soudu o tom, že její dcera byla unesena a žalobkyně nevěděla po dobu 5-ti dnů, kde se nachází a ani po nalezení dcery nevěděla přesně, kdo jí unesl a jak těchto 5 dnů dcera žila, když u soudu uváděla, že právě toto byl hlavní důvod jejího odchodu z, neboť má o dceru strach.

Pokud by tato skutečnost byla pravdivá, soud zcela vylučuje, že by takovouto zásadní skutečnost žalobkyně neuvedla již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo nejpozději v pohovoru který s ní byl k žádosti veden a sdělila tuto skutečnost až v průběhu soudního jednání.

Žalobkyně nevypovídala ani shodně ohledně svého zaměstnání, či ohledně bydliště své matky, takže z toho všeho je zcela evidentní, že žalobkyně uvádí skutečnosti účelově a jejím tvrzením soud proto neuvěřil.

Pokud jde o to, že na území nebyl v době rozhodování správního orgánu válečný konflikt, je toto patrné z informací, které o situaci v zjistil správní orgán a skutečnost, že v nebyl v té době válečný konflikt v podstatě potvrdila i žalobkyně, když uvedla, že ona sama o válečném konfliktu neví, jen mohla sledovat situaci v zemi. Navíc soud vychází z toho, že žalobkyně uvedla, že žila ve městě, které se nenachází v blízkosti Sama uvedla u soudu, že ve městě, kde žila, se posledních asi 4-5 měsíců před jejím odchodem z pohybovalo zhruba 25-30 jejichž počet by byl zajisté v době válečného konfliktu, i pokud by soud tomuto tvrzení uvěřil, větší, když žalobkyně uvedla, že předtím, v podstatě celý její život, byl ve městě klid a žití bylo pokojné.

Soud uvádí, že je nezpochybnitelné, že původcem pronásledování i vážné újmy dle zákona o azylu mohou být i soukromé osoby. Dále je však nezbytné, aby jednání představující pronásledování či vážnou újmu bylo možno přičítat odpovědnosti státu.

Soud znovu zdůrazňuje, že s ohledem na informace oa o vztahu –, které jsou ve spise založeny ale zejména také s ohledem na rozporuplná tvrzení žalobkyně, soud neuvěřil tvrzení žalobkyně, že by ve městě Diližan, kde žila, byla posledních 4-5 měsíců před odjezdem zpronásledována maskovanými cizími muži –, kteří ji měli vyhrožovat.

Soud zde opět zdůrazňuje, že tak závažná skutečnost, jako únos dítěte, kdy neví matka po dobu 5-ti dnů, kde se její dítě nachází, by jistě při žádosti o mezinárodní ochranu správnímu orgánu sdělila a neuvedla by tuto skutečnost až po třičtvrtě roce poté, kdy vstoupila na území ČR, tedy u jednání Krajského soudu v Brně.

Krajský soud v Brně tedy uzavírá, že žalobu žalobkyně neshledal důvodnou a proto jí dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, žalobkyně ve věci neměla úspěch, žalovanému, který ve věci naopak úspěšný byl, náklady řízení kromě běžné úřednické činnosti nevznikly, proto o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Žalobkyni však byla ustanovena usnesením krajského soudu právní zástupkyně z řad advokátů, v tomto případě má tedy dle § 35 odst. 8 s.ř.s. právo, aby jí byly zaplaceny hotové výdaje a odměna za zastupování. V daném případě se jedná dle potvrzení JUDr. Plašilové, které soudu předložila, o odměnu za přípravu a převzetí věci, jednání u soudu dne 7.11.2012, poradu s klientkou v advokátní kanceláři 28.11.2012 (porada trvala od 11:30 do 12:45 hod (potvrzeno záznamem z porady s klientem) a účast u jednání Krajského soudu v Brně 28.11.2012 a účast u vyhlášení rozsudku dne 5.12.2012. Dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., se jedná tedy o odměnu za 4 a ½ úkony po 2.100,-Kč, 5x hotové výdaje po

300,-Kč, tedy celkem 8.400 + 1.200,-Kč, vše zvýšeno o 20% DPH, tj. o částku 2.190,-Kč, celkem tedy 13.140,-Kč, když tuto odměnu za zastupování dle § 35 odst. 8 hradí v tomto případě stát.

Dále pak náleží tlumočnické PhDr. Haně Urbánkové odměna ve výši 350,-Kč dle příslušné vyhlášky, neboť byla přítomna po dobu 1 hodiny tlumočení u jednání Krajského soudu v Brně, kdy tlumočila z jazyka ruského do češtiny.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. prosince 2012

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně